

Vejledning til at bruge Alpha i en almindelig luthersk sammenhæng

Hftet er udarbejdet i fællesskab af
Jens Linderoth, formand for Dialogcentret
Helge Pahun, formand for Alpha Danmark
Søren Skovenborg, ansat i Indre Mission

August, 2004

© Forlaget Mediacellen

www.mediacellen.dk

Fra Holy Trinity Brompton til alverdens kirker

Alpha har sin oprindelse i én bestemt menighed, nemlig Holy Trinity Brompton, kaldet HTB. Det er en London-menighed, der hører hjemme i den engelske statskirke (den anglikanske kirke). Kurset har sine rødder helt tilbage i 70'erne, hvor en af kirkens præster startede en gruppe for nye kirkegængere hjemme omkring sit køkkenbord. I årenes løb kom der ændringer til, og man endte med et koncept, der slog godt an. Omkring 1990 spurgte nabosognet om de måtte låne materialet. Siden da har Alpha spredt sig verden over, til (år 2004) op mod 27.000.

Der er udgivet en del bøger om Alpha, som er oversat til mange sprog. De fleste er skrevet af en af HTBs nuværende præster, Nicky Gumbel.

Alpha-kurserne bliver mere og mere brugt i Danmark. De har ikke alene et godt navn, men er også ved at være kendt blandt danskere, der ikke har noget personligt tilhørsforhold til kristendommen. Mange har været på et Alpha kursus, og der er efterhånden også en del, der er kommet til tro og har fundet ind i en menighed. Alpha har vist sig at være en god måde at møde danskere på med det kristne evangelium.

Der findes ved siden af Alpha mange andre kristendomskurser for kirkefremmede. Men intet har slået igennem på samme måde som Alpha. Dette kursus har nogle elementer i sig, som er vanskelig at overføre til et andet kursus, uden at det mere eller mindre bliver en kopi af Alpha.

Alpha er udbredt overalt i verden i alle mulige kirkesamfund. Katolikker, reformerte, presbyterianere, Frelses Hær, pinsevenner, lutheranere og mange flere har taget imod det. Det kan være vanskeligt at forstå, at det har været muligt at lave et kristent undervisningsmateriale, som alle store kirkesamfund finder anvendeligt. Det er egentlig noget epokegørende i kirkehistorien. Det skyldes formentlig, at det er begrænset hvor meget dogmatik der forventes i et kursus for mennesker med meget lidt forhåndskendskab til kristendommen. Det, som er det enkelte kirkesamfunds særkende, kan der undervises i på et opfølgingskursus.

Alpha i en luthersk tradition

Selv om Alpha på mange måder kommunikerer et fælles-kirkeligt arvegods, så skal det ikke fornægtes, at Alpha har sine rødder dels i den anglikanske kirketradition, dels også i den nyere evangelisk-karismatiske sammenhæng, der er meget almindelig i den engelske statskirke. Der vil derfor af teologiske eller praktiske grunde være menigheder der ikke ønsker at bruge Alpha. Men der vil også være menigheder der gerne vil bruge kurset, såfremt der foretages en vis tilpasning af undervisningen.

Heftet her er tænkt som en hjælp i en sådan situation. Det er blevet til ved et samarbejde mellem Søren Skovenborg (ansat i Indre Mission), Jens Linderoth (ansat i Dialogcentret) og Helge Pahus (formand for Alpha Danmark). Desuden har det været vendt med en række enkeltpersoner i forskellige missionsbevægelser. Vi håber I kan have glæde af det!

Heftet skal bruges i sammenhæng med det øvrige Alpha-materiale, det vil i første række sige grundbogen *Livsvigtige spørgsmål*, *Deltagermanualen* samt *Ledermanualen*:

Livsvigtige spørgsmål indeholder talerne, som de holdes i HTB, og er tænkt som en inspiration når andre skal holde *deres* Alpha-taler.

Deltagermanualen er et kortfattet resume af *Livsvigtige Spørgsmål*.

Ledermanualen giver inspiration specielt til gruppelederne på et Alpha-kursus.

Målet med Alpha er at nye mennesker vindes for Jesus og finder en plads i kirken. Hvis man holder sig dette mål for øje, at række ud til nye mennesker, har man størst chance for at få glæde af at bruge kurset.

Hvad må man og hvad må man ikke?

Alpha er et ophavsretsligt beskyttet materiale, på linie med alt andet trykt materiale. Derfor er der ting, man *ikke* bør gøre:

1. Man må ikke kopiere dele ud fra Alpha-manualen, supplere det med sit eget, og på denne måde lave et "revideret" Alpha. *Deltagermanualen* skal bruges som den er.
2. Man må ikke radikalt ændre kursets struktur og stadig kalde det Alpha.
3. Man må heller ikke bruge Alpha-navnet for et kursus, der *ikke* er Alpha
4. Man bør heller ikke bruge Alpha-materialet og samtidig kalde sit kursus noget helt andet.
5. Man må heller ikke ind i selve Alpha-kurset putte nye og specielle aftener.

Lad Alpha være Alpha, ellers opstår der en forvirring omkring kurserne, og vi kan ikke længere i fællesskab anbefale Alpha-kurset til de mennesker, vi møder landet over.

Men der er andre ting, man *godt må gøre* med Alpha-materialet, *så længe kursets hovedlinie ikke radikalt ændres.*

1. Man må selvfølgelig gerne justere de "tekniske" rammer for Alpha. I *Ledermanualen* skildres en typisk Alpha-aften fra kl. 19.00 til 21.45. Men man må selvfølgelig gerne holde Alpha om eftermiddagen, skære tidsforløbet ned til f.eks. 1½ time, holde aften hver 14. dag i stedet for hver 7. dag, drikke kaffe i stedet for at spise middag osv. Verden rundt holdes der Alpha under specielle forhold, i fængsler, eller i frokostpausen på en arbejdsplads. På samme måde kan f.eks. også enkelte af talerne rokeres rundt, weekend-lejren kan trækkes sammen til en enkelt lørdag osv. Men det er godt som en start stort set at følge det foreslåede forløb.
2. Også andre ting i mødets afvikling kan varieres. F.eks. hvilke sange der synges. I HTB anvender man de nye tilbedelsessange, men der er intet i vejen for at holde et Alpha-kursus, hvor man synger fra Salmebogen, en foreningssangbog, Højskolesangbogen eller lignende. På samme måde kan man også variere *forbønnen*. Der er i Alpha-forløbet visse lejligheder, hvor der lægges op til at bede personligt for de af deltagerne, der måtte ønske det. Det er godt at fastholde dette punkt. Men *måden* det gøres på kan være vidt forskellig, og der er intet i vejen for at gøre det på den måde *I allerede er fortrolig med* i jeres lokale menighed eller missionshus.
3. *Selve den mundtlige tale skal altid tilpasses de lokale forhold.* Man kan slet ikke nå at holde hele Nicky Gumbels tale. Den lokale kursus-taler lader sig inspirere af Nickys oplæg i *Livsvigtige spørgsmål*, men når måske bare 50% af det, og indfletter i stedet sine egne synspunkter og illustrationer. På samme måde kan man heller ikke nå hver lille detalje i *Deltagermanualen* (og man kan slet ikke nå alle bibelstederne). Oplæggene i *Livsvigtige spørgsmål* og *Deltagermanualen* er som en **harmonika**: den lokale taler lader sig inspirere, og dvæler lidt ved nogle af detalje-punkterne, der "trækkes ud," men går let hen over andre af punkterne, som "skubbes ind," måske endda helt udelades.

Vi vil ikke gå i detaljer lektion for lektion, medmindre der er tale om vigtige divergenser i det læremæssige. At vi ikke har kommentarer til de andre lektioner, er dog ikke ensbetydende med, at vi nødvendigvis er 100 % enige i måden at sige tingene på eller vægtlægningen.

Hav din menigheds accept

Der findes vellykkede eksempler på f.eks. ægtepar, der på trods af deres menigheds betænkeligheder med stor glæde holdt Alpha på et privat plan. Men som hoved-regel gælder, at Alpha *normalt* bør køres i forståelse med den lokale præst og/eller lederskabet i det lokale missionshus, forening el.lign. Et Alpha kørt i oprør mod de lokale kristne kan skabe flere konflikter end det løser, og gør det svært bagefter at henvise deltagerne til en kirke eller et kristent fællesskab i nærheden. Er der slet ingen lokale kristne ledere, der er med på Alpha-ideen, kan det måske være godt at vente med Alpha, og i stedet prøve på at skabe indbyrdes forståelse mellem de lokale kristne.

Nogle hyppigt rejste indvendinger

Alpha har ikke et kapitel om Faderen

Sønnen, Jesus, og Helligånden behandles udførligt i Alpha-kurset. Derimod er der ingen særskilt lektion om *Faderen*. Der er næppe tvivl om, at hvis kurset var blevet til i dag, ville der været et afsnit om Faderens kærlighed, og at han skabte hver enkelt af os.

Men det er vigtigt at bemærke, at selvfølgelig er Faderen med overalt. Mange af lektionerne refererer jo til Gud som Faderen (eksempel: lektionen om bøn). Og den midterste af Helligåndstalerne (*Hvad gør Helligånden?*) er reelt set en tale om hvordan Helligånden peger hen på Faderen. Det er godt, at Alpha-underviserne er bevidste om dette.

Alpha har ikke noget om sakramenterne

Fordi Alpha-kurset bruges i alle kirkelige sammenhænge, er der kun ganske lidt om dåb og nadver, og *Ledermanualen* opfordrer til at der ikke indlægges specielle kirkesamfundsskikke i kurset. Men i bogen *Livsvigtige Spørgsmål* er der til lektion 14 en kort undervisning om dåb og nadver, holdt i generelle vendinger, som alle kristne kan sige ja til. Det vil være naturligt i en luthersk sammenhæng denne aften at *uddybe* disse emner.

Dåben kan også kort og naturligt nævnes under lektion 4 (*Hvordan kan jeg være sikker på min tro*), og under lektion 9 (*Hvad gør Helligånden*), hvor der undervises i den kristnes genfødsel ud fra Joh 3. Alt i alt kan kursisterne således høre om dåben på en måde, så det bliver en naturlig og integreret del af undervisningen.

En kort undervisning om nadveren kan også gives i forbindelse med weekend-lejren, hvor det er naturligt at man mødes til gudstjeneste om søndagen.

Ønskes der, udover disse nævnte lejligheder, en mere fyldestgørende undervisning om sakramenterne, bør det indlægges i det forløb man tilbyder *efter* Alpha.

Lektion 1: Kristendom: Kedelig, usand og irrelevant?

Denne tale var oprindeligt kursets *sidste* tale, ved Alpha-partyet (hvor der forhåbentlig er gæster med), men er de senere år langt mere blevet brugt på kursets *første* aften, fordi lektion 2 er en stor bid at starte med den første aften. Gør som I synes, lektion 1 er en "is-bryder."

Lektion 4: Hvordan kan jeg være sikker på min tro?

Der er to vanskeligheder i denne lektion:

a. For tidligt?

Grundbogen *Livsvigtige spørgsmål* slutter denne lektion med en bøn, som man evt. kan lede den frelses-søgende ind i. På nogle kurser vil det måske opleves som "for tidligt." Det er i al fald ikke noget man skal presse igennem, ej heller noget man skal gøre et fast mønster ud af. Bønnen kan måske mere naturligt lægges ind på Helligåndes-lejren

Den, der leder bønnen, kan bede korte sætninger, som den, der bedes for, gentager. Det vil være naturligt at bønnen sker med håndspåleggelse, f.eks. på skulderen. Er det absolutionen som lyder, bør håndspåleggelsen ske på hovedet.

b. For selv-fokuseret?

Selv om Alpha-materialet givetvis ikke ønsker det, kan der være en risiko for at fremme en selv-centreret kristendoms- og frelses-forståelse. Selv om det korrekt nævnes, at "vi ikke skal stole på vore følelser, som hele tiden forandrer sig og kan snyde os" (citat fra *Deltagermanualen*), kan lektionens afsluttende henvisning til Rom 8,15-16 føre til at frelsesvisheden alligevel bliver noget meget subjektivt.

Forståelsen af Åndens vidnesbyrd i Rom 8,16 er særdeles afgørende i undervisningen om frelsesvished: *Ånden selv vidner sammen med vor ånd, om at vi er Guds børn*. Dette er vishedens dobbelte vidnesbyrd: vor ånds vidnesbyrd og Helligåndens vidnesbyrd, som stemmer overens. Frelsesvished har vi, når vor egen ånds vidnesbyrd og Guds Ånds vidnesbyrd vidner sammen om, at vi er Guds børn. Hvordan vidner de så sammen?

Dette dobbelte vidnesbyrd er uafhængig af, om vi oplever frelsesglæde eller er tynget af svære kampe og anfægtelser i troen. Om vi erfarer forandringer i vort liv eller ikke. Vor egen ånds vidnesbyrd er, at vi forholder os til Guds Ord, sådan som det taler om loven og evangeliet. Eller med andre ord: uanset hvordan Ordet taler, giver vi det ret. Vi kan i Guds Ord afsløres i noget, som ikke er ret i vort liv, men vi står ikke imod det. Vi vil ikke skære noget bort, fordi det ikke passer ind i vort liv. Vi lægger heller ikke noget til, som kan forsvare vor synd. Her ligger vor egen ånds vidnesbyrd.

Guds Ånds vidnesbyrd vidner om Jesus. I Joh 15,26 står der: "Talsmanden skal vidne om mig." Og det gør han altid gennem Ordet. Han bruger ordet i Bibelen og forkyndelsen til at overbevise os om synd og retfærdighed og om dom. Joh 16,8. Guds Ånds vidnesbyrd binder os altså til Jesus og hans nåde.

Kun ved dette dobbelte vidnesbyrd, hvor vi lader Helligånden tale Ordet til os, som det er, har vi vished.

Hvis der tales om Helligåndens indre vished, så gør det på samme enkle måde som de gamle kristne, et enkelt vidnesbyrd om en glæde i troen, samtidig med at det fremhæves, at der også kan være faser hvor den kristne har det svært, ja, måske føler mismod og tomhed. Det er en del af modningsprocessen i det kristne liv. Det kan ofte være sundt *fra starten af* at give denne korte

undervisning videre, som alle kristne i Oldkirken fik: ”Vi må igennem mange trængsler for at komme ind i Guds Rige.”

Understreg i denne lektion at man skal se på Jesus og på Guds Ord, frem for på sig selv. Det vil også være naturligt i en luthersk sammenhæng denne aften at nævne Guds nådes-tilsagn i dåben og i nadveren. Det kan flettes ind under punkt I eller II i lektionen.

At tage imod Jesus

Denne undervisning (evt. udvalgte hovedlinier fra den) kan man give til mennesker, der beder bønner om at modtage Jesus, enten det så sker efter lektion 4, eller på Helligånds-lejren, eller ved en helt anden lejlighed.

Du har på kurset, og sikkert også mange andre gange, hørt om de grundlæggende ting, og om hvad Jesus gjorde for dig. Lad os slå fast, at frelsen har vi alene ved, at Jesus Kristus døde på korset for alle mennesker, hvor han tog vore synder på sig, så vi kan blive forsonet med Gud.

Men det skal forhåbentlig ikke bare blive ved, at vi nu *véd* noget om kristenlivet. Det vil være det samme, som hvis vi havde været til et introduktionskursus i fodbold. Vi har fået forklaret reglerne og spillets gang, vi har været ude på stadion og set græsset, målet, stregerne, tilskuerpladserne og rørt ved bolden. Skal vi så stoppe dér og så gå hjem og sige: ”Ja, fodbold er vel nok et interessant spil!” – eller: ”Fodbold er jo totalt kedeligt!” uden at have brugt muligheden for at prøve at spille? Det vil ikke være smart.

Hvis du ønsker, at Jesus skal komme ind i dit liv ved Helligånden, må du bede ham om det. Jesus har selv sagt: ”Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, der søger, finder; og den, der banker på, lukkes der op for,” (Luk 11, 9 og 10).

Hvordan skal jeg bede om, at Jesus må blive i mit liv? Det er der ikke noget bestemt svar på. Bønnen behøver ikke at have form af ord. Ordene er sådan set mere for dig selv, end for Gud. Han kender dit hjerte og ved hvad du ønsker og han længes efter at give dig det. Det kan blot være et suk eller en tak.

Paulus skriver et sted, at Helligånden kommer os til hjælp i vor skrøbelighed. For hvordan vi skal bede, og hvad vi skal bede om, ved vi ikke. Men Ånden selv går i forbøn for os med udsigelige succe (Rom 8,26).

Vil du gerne have hjælp til at tage imod Jesus, vil der nu være mulighed for at bede sammen med en leder. Det vil foregå på den måde, at lederen vil bede en kort sætning, som du kan gentage. Tag eventuelt en lille snak før I beder. Er du ikke parat i dag, så er du velkommen på et hvilket som helst andet tidspunkt.

Du skal ikke lade dig hindre af tvivl, om Gud vil give dig, hvad du beder om. Det har han lovet, og en bøn om, at Jesus må komme ind i dit liv ved Helligånden, er en bøn efter hans vilje.

Du skal heller ikke frygte for, om det vil være godt. Jesus sagde efter løfterne om bønnehørelse: ”Hvilken far iblandt jer vil give sin søn en slange, når han beder ham om en fisk, eller give ham en skorpion, når han beder om et æg. Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen i himlen give Helligånden til dem, der beder ham!”

I Johannesevangeliet står der: ”Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn,” (1,12). Og i samme evangelium står der: ”For således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.”

Lektion 7: Hvordan leder Gud os?

Det er vigtigt at skelne mellem Guds generelle ledelse og hans særlige ledelse. Guds særlige ledelse må ikke overbetones på bekostning af Bibelens generelle retningslinier og lære, og heller ikke på bekostning af almindelig, kristen fornuft.

At Gud kan vejlede gennem drømme, engle, hørlig stemme osv, kendes både fra Bibelen og fra kirkehistorien. Men hvis der er kursusdeltagere, som bevæger sig i nyreligiøse kredse, kan en overbetoning af dette punkt få dem til at fastholde gammel spiritualitet samtidig med at de søger evangeliet.

Det er i dag ikke ualmindeligt at man i kristne kredse søger Guds vejledning under et møde ved at f.eks. en eller flere af deltagerne under bønner får et "billede" i deres tanke. Dette kan være til stor velsignelse, så længe det foregår på et afslappet plan, og man er bevidst om at de forskellige udsagn står på linie med alle andre kristne udsagn under mødet. De "profetiske" udsagn er undergivet samme risiko for fejlbarlighed som alle andre udsagn vi kristne fremsætter.

"At tale profetisk vil sige at være udrustet af Gud til at række hans budskab videre til ét eller flere mennesker på en sådan måde, at det rammer dem midt i deres situation. Budskabet kan dreje sig om nutiden eller fremtiden. Budskabet henter sin kraft og autoritet fra Skriften og skal naturligvis altid stemme overens med den," (fra Carsten "Sprint" Poulsens bog *Nåde-gaverne*).

Generelt om Helligånds-lektionerne: Lektion 8, 9 og 10.

Helligåndstalerne (lektion 8, 9 og 10) fremstår som et samlet hele, der er centralt placeret i Alpha-kurset. Det skyldes naturligvis kursets oprindelse i en evangelisk-karismatisk menighed.

Nogle tekniske ting

Helligånds-talerne er i Alpha-oplægget henlagt til en weekend-lejr. I HTB går lejren fra fredag aften sent og til søndag middag, så man når, udover de tre Helligånds-taler, også den sidste tale i *Livsvigtige spørgsmål (Hvordan kan jeg få mest ud af resten af mit liv?)*, samt deltagelse i søndags-gudstjenesten.

En week-end-lejr er bedst, men mange steder nøjes man med kort lejr fra lørdag morgen til søndag morgen, eller en lang lørdag i kirken. En "Helligånds-dag" fra kl. 10 til kl. 20 kan fungere rigtig godt.

På samme måde kan det også forsvares evt. at sammentrække de tre Helligåndstaler til to. Talen *Hvad gør Helligånden?* kan smeltes sammen enten med den foregående eller den efterfølgende tale. Men gør det på en måde så det ikke radikalt ændrer indholdet af Alpha-kurset.

Man kan også variere Helligånds-lejren/dagen ved at indskyde eller udelade gruppesamlinger mellem talerne.

Det er vigtigt at få flest muligt med på weekenden, men end ikke i HTB får man alle med på lejr. Selv på et velfungerende Alpha-kursus skal man være tilfreds hvis man har ¾ af deltagerne med. Men de, der er med på lejren, vil som regel også være dem, der bagefter fik mest ud af Alpha.

Et forandret liv

Deltagerne er næsten altid meget glade for Helligånds-lejren/dagen. Men det er vigtigt at understrege at det alt sammen "bare" er en del af en proces, og at Helligånden også ønsker at arbejde i vores indre.

I 2 Kor 5,17 skriver Paulus: ”Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nye er blevet til!” Det er et helt nyt liv, som er begyndt for det menneske, som gennem Åndens overbevisning om synd og nåde er kommet til tro. Dette nye liv har en dobbelt betydning:

For det første er man, fra at være under Guds vrede og dom, nu helt og fuldt under Guds nåde. For det andet er ens forhold til Gud ændret. At kende Gud som sin far og have evigt liv, er den største glæde et menneske kan få.

Denne glæde forandrer et menneske totalt. Det vil opleve et forvandlet liv, hvor forholdet til fristelser og synd bliver et andet. Det, som før blev værdsat, har ikke længere samme betydning som det at erfare Guds nærhed, være en tilgivet synder og have vished om et evigt liv. Det kristne fællesskab, bønner, Bibelen og nadverbordet, som nærmest har været dødt og ligegyldigt, bliver ved troen og Guds Ånds hjælp levende og nødvendigt. For nogle sker det hurtigt og pludseligt, for andre over en årrække. Det er ikke afgørende, hvordan man oplever troens gennembrud. Det afgørende er livet med Kristus i det daglige, nu.

Forandringen i det daglige mærkes måske først og fremmest i troens kampe og prøvelser. Den opleves i forskellig grad, men alle kristne kender til spændingen mellem sorg og glæde. Livet kan svinge fra dyb hvile til nederlag og mørk anfægtelse. Bønnen om Helligåndens kraft udspringer af vor egen afmagt i alt dette. Kristne som ”ka’ selv,” har ikke brug for lektion 10. Både i Bibelen, i kirkehistorien og i den personlige erfaring er det først i erkendelsen af vor egen afmagt, at bønner om og troen på Guds Helligånds kraft og hjælp gror frem (2 Kor 12,9-12). Bønnen om Helligåndens fylde udspringer altså af vor egen afmagt i alt dette, men er samtidig et afgørende pulsslag i kristenlivet. Det er ved denne bæk, træet skal plantes. Her bærer det frugt til rette tid. Her visner bladene ikke. Her lykkes livet (Sal 1,3). Derfor er Åndens fylde noget vi alle bør bede om og stræbe efter hver eneste dag i vores liv.

Lektion 10: Hvordan kan jeg blive fyldt med Helligånden?

Læremæssigt er der næppe de store divergenser mellem traditionel lutherdom og lektion 8 og 9. Lektion 10 adskiller sig derimod på flere områder fra en traditionel luthersk opfattelse. I en luthersk forståelse forbinder vi først og fremmest åndsfylde med Ordet og sakramenterne og et liv i tro og helliggørelse, dvs. Åndens indre virken i os. Hvorimod lektion 10 snarere fokuserer på den ydre kraft, på erfaringen og tilegnelsen af Helligåndens kraft.

Som eksempler på menneskers oplevelse af Helligånden bruger Alpha-materialet en række beretninger fra ApG. Disse eksempler viser os, hvordan Helligånden virker og skaber liv, men der skal ikke gøres en lov ud af det, sådan at vi i dag nødvendigvis skal erfare Helligånden på samme måde som dengang.

Man kan ved en hurtig gennemlæsning af Alpha-materialet ende i den misforståelse, at Alphas undervisning går ud på, at deltagerne ikke har haft noget at gøre med Helligånden før, men først nu, under forbønnen efter lektion 10, kan få del i Helligånden. Hvis *det* var Alphas undervisning, ville Alpha naturligvis være ubrugeligt både i en luthersk sammenhæng og i en anglikansk (engelsk). Lektion 10 handler om at realisere en *side* af den Helligånd, der allerede er til stede i os.

Undervisningen generelt i lektion 10

Bibelens undervisning om Helligånden er rigt facetteret, og viser os at Helligånden har mange funktioner. Bibelen taler om at alt levende lever i kraft af Guds Ånd (Job 34,14f.). Gud Helligånd er også nær i dåben. Og når et menneske tror, bor Jesus ved Ånden i den troendes hjerte. Og Gud Helligånd virker gennem Ordet, sakramenterne, bønner og livets begivenheder, så vore hjerter

holdes fast ved Jesus og ved et helligt liv. Men Gud Helligånd har også den funktion at hjælpe Guds folk i deres kald og tjeneste og give dem kraft. Denne specielle side ses mange steder i Bibelen (f.eks. ApG 1,8 og 1 Kor 12,4-11).

Hvis man fastholder, at Helligånden rører ved os på mange måder, undgår man diskussioner om ”hvorvidt man har Ånden eller ej.”

Målet er at pege på hvad Gud har til os, at lære at modtage velsignelse fra Gud. Man kan bruge billedet af Guds rige som et bord med mange retter. Eller at vi som kristne, gennem den port som den bibelske Jesus er, er kommet ind i et land, hvor der er mange landskaber, og vi bliver aldrig færdig med det. At fyldes af Ånden i det daglige kristenliv, og at erfare Åndens kraft, er noget den kristne har brug for livet igennem, og det kan ske gennem alle de nådemidler der står til rådighed for os.

I HTB vil der ofte være en forventning om, at Helligånden manifesterer sig, måske ved at den pågældende mærker en varme i sin krop; forbederen kan nogle gange måske se på vedkommende, at der ”sker” noget, vedkommende smiler eller der er en sitren i muskler osv. Og der er ingen tvivl om, at nogle gange kan folk reagere sådan når de bevæges i deres sind.

Men det er vigtigt at fortælle deltagerne at et menneskes åndsfulde og åndskraft aldrig er afhængig af om sådanne manifestationer forekommer eller ej. Ingen ”manifestationer” er ”hellige” i sig selv, ej heller kan man aflæse, hvordan det går i det personlige gudsforhold eller i den personlige helliggørelse ud fra sådanne oplevelser. De er *alene* et vidnesbyrd om at et menneske bliver berørt dybt i sin personlighed; derfor kendes sådanne fænomener også indenfor andre religioner. Der er *alene* det kristne budskab og Jesus, der gør sådanne fænomener ”kristne,” det er *aldrig* fænomenerne i sig selv. Og Paulus erfarede, at selv rige åndelige oplevelser kunne være ”farlige” for troen. Han måtte tugtes med en torn i kødet, for at kunne lære lektien: Min nåde er dig nok.

Undervisningen om tungetale

Sommetider har Alpha fået kritik, fordi undervisningen om tungetalen har en forholdsvis fremtrædende plads. I forhold til hele kurset er det dog kun 1/45 af undervisningen, men det fylder meget i lektion 10.

I den danske deltagermanual lægges der op til, at man gerne, hvis man ønsker det, må gøre *mindre* ud af det. Men helt at undgå emnet vil ikke være naturligt. En mulighed er, at lade undervisningen om tungetale afhænge af hvor stor interessen blandt kursisterne er for dette emne.

Hvis ingen af kursets ledere har erfaring med tungetale, og/eller er i stand til at formidle dette i sandhed og kærlighed, så bør I kun omtale tungetalen rimelig kort.

Nævn, at der er kristne som har fået gaven at tale med ord, som de ikke selv forstår. Nævn, at gaven er til glæde, specielt i den personlige bøn. Fremhæv, at det kun sjældent er noget ekstatisk, og at det i folkekirkesammenhæng normalt er et bønnesprog i lønkammeret med Gud. Hvis deltagerne spørger hvordan det forklares, så sig, at det kan man ikke, men at det formentlig er noget som Guds Ånd rører ved nede i vores underbevidsthed. Hvis deltagerne siger, at det er u-luthersk, så nævn, at det altid har eksisteret også i den lutherske kirke, og at f.eks. Kirkens Korshærs stifter, sognepræst H.P.Møllerup, var kendt for at have denne gave.

Hvad angår Pinsedag, så fremhæv, at apostlene denne dag rent faktisk talte i sprog, som de ikke selv forstod, *men som andre tilstedeværende forstod*. Nævn, at der også er pålidelige eksempler på dette sprogunder i dag, men at det er en sjælden ting.

Efter således at have omtalt tungetalen som en mulighed og en positiv Guds gave, er I frie til f.eks. at omtale en eller flere af de andre gaver der nævnes i 1 Kor 12. Eller man kan komme ind på Åndens frugter, fra Gal 5,22. De er ikke en erstatning for Åndens gaver – der er stor forskel på gaver og frugter – men de kan måske alligevel bringes ind på en god og relevant måde

Det er vigtigt at fastholde en nådefuld atmosfære. Som alt andet er tungetalens gave ufortjent, og det at have gaven er ikke tegn på nogen form for fuldkommenhed. Tungetale er heller ikke på nogen måde et krav, og må ikke danne skel mellem kristne. Men det specielle med tungetalen er, at den til forskel fra så mange andre nådegaver, er en tydelig *åndelig* gave. Alle som gerne vil tale i tunger, kan bede Gud om denne nådegave. Om Gud vil give den her og nu, senere eller aldrig, ligger trygt i hans hænder.

Forbønnen efter lektion 10

Efter lektion 10 er det naturligt at bede om at Helligånden vil fylde dem, der ønsker det. Lad det være en bøn om at Guds Ånd må komme, *eller*, hvis den formulering ligger jer nærmere, lad det være en bøn om at Guds kraft må blive frigjort/forløst i den pågældende, til velsignelse og til tjeneste.

At bede Gud Helligånd om at komme, er en gammel kirkelig bøn, både som bøn for enkeltpersoner og som bøn for Guds kirke i det hele taget. Der ligger ikke deri at Gud Helligånd ikke allerede er der, men vi beder Helligånden om at komme *nær*, eller måske snarere: at *vi* må komme nær til Guds Ånd.

Nogle steder gør man det sådan: det foreslås at alle rejser sig, lukker øjnene og holder hænderne frem foran sig og på denne måde viser, at de ønsker at tage imod. Herefter bedes en bøn om selverkendelse, tro og overgivelse til Jesus Kristus. Endvidere at Helligånden skal komme og fylde alle, som har bedt ham komme ind i deres hjerter. Derefter kommer en periode af stilhed, mens lederen/lederne går rundt og beder for dem, der har strakt hænderne frem.

Men der er intet galt i at have et andet forløb. F.eks. synge en af Helligånds-salmerne, bede en enkel bøn om Guds Ånds nærhed, have en tid i stilhed, bede Fadervor, og slutte med en salme. Uden at bede "personligt" for nogen.

Nogle steder holder man bønnen som en lille "ceremoni" inde i kirkerummet, går ind og knæler ved alteret. Bed på den måde som I er fortrolige med på jeres sted.

Måske sker det under forbønnen, at nogen fælder en tåre, eller fortæller bagefter at de følte en varme, eller at de fik tungetalens gave. Andre gange vil I opleve at nogen under forbønstiden besluttede sig for troen på Jesus. Tag det fuldstændig afslappet, også når der (tilsyneladende!) *intet* sker. Tving ikke noget igennem når I beder med folk personligt. Selv om der intet synligt sker, kan vedkommende blive rigt velsignet. Lad det være op til Gud.

Lektion 13: Helbreder Gud i dag?

Talen lægger op til at taleren fortæller om sine egne og/eller den lokale menigheds erfaringer dermed. Det behøver ikke være store, sensationelle beretninger, men kan være dagligdags, små ting. Evt. kan man fremhæve beretninger fra Bibelen, eller fra kirkehistorien.

Alle vil gerne høre om helbredelser. Derimod kan det for mange virke fremmedartet, hvis de som kursusdeltagere pludselig befinder sig i noget der minder om et helbredelsesmøde. Skal dette praktiseres, må man forud for undervisningen for troværdighedens skyld orientere deltagerne om, at undervisningen vil slutte sådan. Det er utrolig vigtigt, lige netop denne aften, at både tale og efterfølgende bøn foregår helt naturligt, uden nogen form for pres, og uden nogen form for "hype" (overdrivelse, opgejlning af en stemning).

Angående *Forbønnen* bagefter kan man nogle gange være usikker på hvilken form man skal vælge.

Der er måske ingen syge til stede, evt. fordi der kun er få deltagere på kurset. I en sådan situation skal man ikke "presse" folk. Man kan f.eks. i stedet skrive en liste op på folk, man kender

der er syge, og så i de bønner, som nogle af deltagerne eller evt. kun lederen beder, bede for de pågældende.

Andre gange *er* der syge til stede, men de er generte over at skulle bedes for i en større sammenhæng. Da kan det være en fordel at gå ud i de små grupper, og dér udføre den eventuelle forbøn for syge.

For mange lutherske menigheder vil det sandsynligvis være mere naturligt, at der i forbindelse med undervisningen også tilbydes forbøn på et hvilket som helst tidspunkt, f.eks. i hjemmene, hvor forbønnen kan foregå stille og roligt omgivet af familie og venner.

Men det er også naturligt at tilbyde forbøn denne Alpha-aften. Vi foreslår at *I gør det på samme måde, som hvis I skulle bede for de pågældende derhjemme.*

I *Ledermanualen* (og *Konferencemanualen*) lægges der op til at man under forbønnen kan komme med såkaldte kundskabsord (profetiske ord). Dvs. at en (eller flere) af de tilstedeværende – oftest fra ledergruppen - får en indre fornemmelse af at der er nogen til stede med en bestemt sygdom eller et bestemt problem. Man nævner dette højt i forsamlingen, og opfordrer de, der evt. kan identificere sig med de nævnte sygdomme og problemer, til at blive bedt for som de første.

Der kendes til rige erfaringer omkring denne praksis, men gaven fremtræder ikke tydeligt i Bibelen, og vores klare råd er, at hvis I ikke kender til denne form og véd hvordan den skal afbalanceres ret, *så lad den ligge.*

Vi anbefaler at I som udgangspunkt beder for de syge på en mere traditionel måde. Det kan ske ved en enkel fri bøn for de pågældende, evt. med brug af håndspålæggelse. Er man i en kirke, kan man evt. knæle ved altersranken og/eller bede f.eks. en af de bønner der er aftrykt bag i Salmebogen. Eller man kan modtage nadveren sammen, hvis der er en præst til stede. Eller salve med olie (med en finger, dyppet i olivenolie kan f.eks. tegnes et kors på den syges pande).

Vi tager ikke et kunstigt alvorligt tonefald på, ej heller proklamerer vi at ”nu er du helbredt.” Vi beder bare ud af vores hjerte for de pågældende, og lægger det over til Gud at gribe ind. Bed naturligt, opmuntrende. At der i Jesu navn bedes personligt for nogle syge (primært tilstedeværende, sekundært ikke-tilstedeværende) er det afgørende, *men hvordan I gør det, det er op til jer.*

I det følgende er aftrykt en forbøns-vejledning, som I evt. kan ”plukke fra,” hentet fra et lokalt Indre Missions samfund, hvor en nedsat gruppe tilbyder forbøn til møder og derhjemme.

Hvorfor?

- Sygdom er et grundlæggende onde, som Jesus ved flere lejligheder bekæmpede.
- Gud har givet os forbønnen (1 Tim 2,1; Jak 5,16), nådegaver til helbredelser (1 Kor 12,9) og sygesalving (Jak 5,14) .
- Kærligheden til den syge byder os at have medfølelse for den syge, hvilket vi kan have gennem omsorg (Matt 25,36) og forbøn om helbredelse.
- Gud kan helbrede en hvilken som helst sygdom, og han har befalet os at bede om hvad som helst (Joh 14,13).
- Forbøn hjælper den syge til at få vished om at være i Guds hænder, trods sygdom og smerte.

Hvordan?

- Forbøn for syge i hjemmet sker som regel altid med ønsket om at den syge må blive rask. Dog kan der også være forbøn for en stille og fredfyldt død.
- Forbønnen sker altid som en overgivelse til Guds vilje. I Guds vilje finder vi trøst og håb, også når helbredelse ikke finder sted.
- Vi ønsker at fortage forbønnen i en forud aftalt form. En fast form gør altid gruppen parate til forbøn, når der er behov og giver en tryghed for begge parter.

- Som udgangspunkt tilstræber vi, at der deltager 2 – 3 stykker fra forbønsgruppen. Vi bør være opmærksomme på, at der med fordel kan være nogle udenfor forbønsgruppen som deltager, f.eks. hvis der er nære relationer til den syge.

Hvornår?

- Forbønsgruppen vil altid være til rådighed, når der ønskes forbøn, uanset sygdommens art.
- Samtidig med at der tilbydes forbøn, bør der også tales om muligheden for sygesalving ved en præst.
- Vi skal være opmærksomme på, at mange kan være tilbageholdende med selv at henvende sig.

Håndspålæggelse:

(Kilde: *Helbredelse ved bøn*. Peder Olsen, Credo Forlag 1988)

- Håndspålæggelse er omtalt både i GT og NT.
- Jesus brugte ofte håndspålæggelse.
- I slutningen af Markusevangeliet står der, at vi som Jesu disciple skal lægge hænderne på de syge, så de bliver raske (Mark 16,17-18). Håndspålæggelse blev brugt af de første kristne ved sygdom (ApG 9,12-17; ApG 28,8). I Hebr 6,2 ser vi, at den første kristne menighed lagde stor vægt på håndspålæggelsen. Håndspålæggelse er ikke blot skik og brug eller noget der konkretiserer bønner, men også noget der formidler guddommelig kraft og nåde (se bl.a. 1 Tim 4,14 og 5,22). Vi må tro, at dette også gælder håndspålæggelse under bøn til den syge i dag.

Fremgangsmåde under forbøn i hjemmet

Forbønsgruppen samles umiddelbart før de møder op i hjemmet, for at aftale forløbet, f.eks. om hvem der skal være forbønsleder.

Kort samtale med den syge og evt. pårørende, f.eks. om Guds magt til at helbrede og om at overgive sig i Guds hænder.

Fortælle enkelt om forløbet og hvorfor vi bruger håndspålæggelse.

Kort indledningsbøn om velsignelse over handlingen

Ark med sangen: *Jeg er i Herrens hænder* og nedenstående bibelvers uddeles til alle tilstedeværende.

På arket er påført fornavn på den syge og dato for forbønnen.

Synger *Jeg er i Herrens hænder*.

Forskellige bibeltekster læses på skift af forbederne og evt. pårørende uden kommentarer.

Forbønslederen: ”Vi vil læse nogle løfter fra Bibelen om bønghørelse og helbredelse.”

(Før bibelversene læses, spørges om den syge eller pårørende har nogle vers, som han/hun ønsker skal blive læst, eller om der er andre ønsker.)

Matt 7,7-8: *Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for.*

Matt 18,19: *Alt, hvad to af jer her på jorden bliver enige om at bede om, det skal I få af min himmelske fader.*

Ef 3,20: *Han formår med sin kraft, der virker i os, at gøre langt ud over alt, hvad vi beder om eller forstår.*

1 Joh 5,14-15: *Og dette er den frimodighed, vi har over for ham: at hvis vi beder om noget, som er efter hans vilje, hører han os. Og når vi ved, at han hører os, hvad vi end beder om, så ved vi også, at vi allerede har fået det, vi har bedt ham om.*

Matt 8,16b-17: *Ved sit ord helbredte han alle de syge, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten Esajas, der siger: Han tog vore lidelser, han bar vor sygdomme.*

Mark 16,18b: *De skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.*

Hebr 13,8: *Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid.*

Fællesbøn hvor alle der ønsker det, kan bede.

Forbøn under håndspåleggelse. Efter fællesbønnen går alle tilstedeværende til den syge og lægger hænder på den syge og forbønslederen beder med hånden på hovedet:

Herre Jesus, vi beder dig om at du i din nåde og med din kraft vil helbrede NN for sin sygdom, så han/hun må blive rask. Hør vor bøn. Amen

*Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod sig og give dig fred.*

(Håndspåleggelsen slutter)

Fadervor bedes i fællesskab og umiddelbart derefter **synges**: *Skriv dig Jesus på mit hjerte.*

Efter forbønshandlingen:

- Efter forbønshandlingen taler gruppen med den syge og pårørende.
- Som udgangspunkt bør forbønshandlingen følges op af én fra gruppen.

Lektion 14: Hvad med kirken?

Giver en naturlig mulighed for at fremhæve nogle ting, der er vigtige i en luthersk sammenhæng, nemlig dåben og nadveren. Tag afsæt i hvad der til denne aften står i *Livsvigtige spørgsmål*, og uddyb det efter behov.

Lektion 15: Hvordan kan jeg få mest ud af resten af mit liv?

Denne sidste tale i grundbogen er bygget op omkring Rom 12,1-21 og handler om, hvordan den troende skal stille sit liv til Guds disposition. I HTB holdes talen midt inde i Alpha-forløbet, nemlig som afslutning på Helligånds-lejren. Andre lægger den på en ”ekstra” aften, efter Alpha-party.

Oplægget til talen er en undervisning om kaldet til hellighed. I denne lektion er det let at komme ind på etiske spørgsmål, som f.eks. forholdet til penge og til sex.

Men bruges den som kursets ”sidste” tale, kan det være naturligt også at henvise til det fortsatte liv i Ordet, sakramenterne og menigheden. Her er aftrykt en inspirations-kasse, I evt. kan øse af, et eksempel på en undervisning om at blive bevaret og vokse i troen:

På Pinsedag blev apostlene beskyldt for at være fulde af sød vin. Men de var blevet fyldt af Helligånden. Drikker vi meget vin, bliver vi påvirkede af det. Lader vi os fylde af Helligånden, hvilket egentlig vil sige, at Helligånden fylder Jesus og hans kærlighed i os, bliver vi påvirkede af det. Men naturligvis ikke som om vi har drukket, selv om vi nogen gange kan blive så opstemte af Jesus-glæde, at folk vil betragte os som vanvittige.

For at Helligånden kan fortsætte med at virke forandringen i os, må vi igen og igen lade ham få noget at virke igennem.

Lad os prøve at bruge håndens 5 fingre til at nævne nogle vigtige ting til at overleve som kristen.

Fællesskabet

Tommelfinger: er den eneste finger, der kan nå alle de andre fingre. Den finger kan symbolisere fællesskabet. Fællesskabet har vi hørt om og oplevet på kurset. Følg op på det efter Alpha!

Bibelen

Pegefinger: bruges ved læsning til at følge teksten – til at pege med. Den kan symbolisere bibellæsningen. Vi har for nogle aftener siden været inde på betydningen af at beskæftige sig med Bibelen. Jesus siger et sted, at mennesket ikke lever af brød alene men af hvert ord, som udgår af Guds mund. Vi har som mennesker ikke kun fysiske behov – vi har også åndelige behov, der må tilgodeses.

For at få et godt liv har vi brug for åndelige vitaminer. Det får vi bl.a. ved at læse i Bibelen. Vi synes måske vi kender mange af Bibelens historier fra tidligere. Men Bibelen er ikke primært nogle ord at huske – det er levende ord. Det er ord, som gang på gang må blive levende for at kunne mætte vores sjæl.

Jeg har brug for – helst hver dag – at læse i min Bibel. Herigennem taler Gud til mig og vejleder mig. Jeg bliver mindet om ting, jeg havde glemt. Og et bibelord kan pludselig kaste et helt nyt lys ind over en situation, jeg står i. En god hjælp til at læse i Bibelen er en bibellæseplan.

Bønnen

Langfinger: er den finger, der når højest. Den symboliserer bønnen som når helt op til Gud. Bønnen har vi også tidligere talt om. En har omtalt bønnen som den kristnes åndedræt. Lige så naturligt det er at trække vejret, lige så naturligt er det for en kristen at stå i en stadig kontakt med vores himmelske far.

Vi kan bede til Gud i alle situationer og på alle tider af døgnet. Der er døgnåbent. Det kan være en gennemtænkt bøn. Det kan også være et enkelt suk om hjælp – eller en tak. Bøn er små vandpytter, der holder vores åndelige liv frodigt.

Men det er også vigtigt, at vi får disciplineret bønslivet, så det ikke kun bliver spontant, når vi føler behov for det. Det er f.eks. godt at prøve at sætte 5-10 min af på et bestemt tidspunkt i døgnet, hvor vi – så vidt muligt – forsøger at skabe rum for at bede. Nogle lykkes ikke godt med det om aftenen inden de skal sove, men har brug for at finde andre tidspunkter på døgnet. Det må den enkelte selv afgøre.

Nadveren

Ringfinger: ringen minder om bryllupspagten mellem 2 mennesker. Dermed kan ringfingeren symbolisere nadveren, som kaldes en pagt mellem Jesus og hans menighed.

Vi har ikke været så meget inde på nadveren. Men der er en ting, jeg gerne vil sige i den forbindelse. Mange mennesker lidt op i årene har ikke været vante til at gå til nadver mere end et par gange om året. Skikken med at der er nadver ved hver gudstjeneste er en forholdsvis ny tradition. Men det er en tilbagevenden til den tidligste kirkes praksis.

Nogle mennesker mener ikke, at de er gode kristne nok til at gå til alters. Eller at de ikke er afklarede nok i deres tro til at gå til alters. Atter andre viger tilbage for det, fordi de betragter det som en offentlig bekendelse – og det er de ikke parate til. Lad det være sagt en gang for alle: det er ufuldkomne mennesker der samles ved nadverbordet – eller som Bibelen siger det: syndere.

Nadverbordet er ikke for de specielt fromme og vellykkede. Det er for alle.

Nadveren er noget af det mest værdifulde i gudstjenesten. For her får jeg et synligt tegn på, at Gud elsker mig. Det bliver selvfølgelig sagt med ord i salmer og prædiken. Men i nadveren får jeg mulighed for at smage Guds kærlighed. Jeg tænker tit på det lille brød som en mønt. Igennem den siger Gud: "Jeg har betalt for dine synder. Du er fri." Du behøver ikke betale din gæld tilbage.

Ord kan være svære at fastholde. Men i nadveren får jeg et ydre tegn på Guds kærlighed til mig. Lige så sikkert som jeg spiser brødet og drikker vinen, lige så sikkert modtager jeg Guds kærlighed.

Derfor er nadveren en fantastisk stor hjælp for mig til at tro. Her har jeg noget konkret at holde mig til. Så derfor lyder min opfordring: gør brug af nadveren. Her igennem får du næring til troen.

Dåben

Lillefinger: er den mindste finger og symboliserer dåben, hvor mange af os som små blev døbt. Dåben fortæller, at vi altid må være Guds børn – også selv om vi bliver store. Ja, højt oppe i årene. Han er stadig vores far.

Vi skal ikke døbes igen. Men vi kan tage vores dåbsattest frem og se på datoen og så tænke: den dag gjorde Gud noget i mit liv – han tog mig ind i sin familie. Vore følelser kan tit svinge op og ned. Og vi kan have svært ved at tro. Her kan dåben hjælpe os. Den minder os om, at det vigtigste er ikke, hvad jeg kan gøre og præstere for Gud. Det vigtigste er hvad han har gjort for mig. Det gjorde han for mig, da jeg var helt lille og hjælpeløs og slet ikke selv kunne gøre noget over for ham. Sådan må jeg stadig være et hjælpeløst barn over for ham.

Troens liv

Det at være kristen handler først og fremmest om at have en levende forbindelse til Gud. Det er noget åndeligt. Men at være en kristen er ikke kun et åndeligt spørgsmål. Det handler også om en måde at indrette sit liv på. Det handler om nogle ting, jeg gør. Og en kristen gør nogle af de ting, der her er nævnt.

Man bliver ikke kristen af at gå i kirke, bede, læse i Bibelen osv. Men troen må have noget at leve af. Og den må give sig udslag i nogle ydre konkrete handlinger. Ellers bliver den tom og uden indhold. Troen trives bedst i nogle former og i nogle fællesskaber.

Vi skal ikke se de her ting som nogle krav, vi skal leve op til. Tværtimod, de er Guds tilbud om hjælp til at leve som kristen. På samme måde som træning for en sportsmand ikke er en sur pligt men et tilbud om at komme i god form, så han kan yde en god præstation. De her ting: fællesskabet, bibellæsning, bøn, nadver og dåb holder os i form som kristne. Holder liv i troen.

Efter Alpha

Det sværeste ved Alpha kommer ved kursets slutning. Deltagerne er som regel kede af at splittes for alle vinde, og vi som menighedsledere står med det udfordrende spørgsmål: ”Hvordan følger vi bedst op?”

HTB har i perioder haft op mod 800 på ét og samme Alpha-kursus. Af dem fortsætter 2-300 i et Alpha-to, hvor man de første 4-5 gange holder dem alle samlede, og derefter deler dem ud i mindre grupper. Men når man spørger HTB om deres efter-Alpha-program, siger de: ”Vi har ikke fundet på noget, der er så godt, at vi vil give det til jer!”

Hvis deltagerne allerede er blevet trofaste i søndagskirkegangen, i missionshuset eller i andre grupper i menigheden, så giver tingene sig selv. Men ofte, især hvis det drejer sig om helt nye kristne, er deltagerne ikke nået dertil. Det er – som bekendt – ofte sværere at overgive sig til Jesu kirke end til Jesus selv! Mange menigheder fortsætter derfor med et opfølgings-kursus.

Der findes ingen fast vejledning om hvordan dette opfølgingskursus skal foregå, hverken rent teknisk eller indholdsmæssigt. Hver menighed må finde sin egen vej. Når I hører om ”Beta-kurser,” ”Alpha-2 kurser” osv., så drejer det sig *altid* om lokalt udarbejdet materiale.

Nogle menigheder prøver at køre et samlet fortsættelseskursus, i samme stil som Alpha, men med et nyt indhold. Andre menigheder sluser de interesserede kursister ind i nye eller eksisterende bibelkredse o.l.

Undervisningen efter Alpha tager dermed naturligt sit afsæt *enten* i den enkelte menigheds trosmæssige hovedpunkter, *eller* i deltagerens ønsker, *eller* i en gennemgang af Bibeltekster.

Et eksempel på det første er bogen *Folk i Kirke*, der kan bruges som en plukke-og-inspirations-bog til opfølgning i en folkekirkelig sammenhæng. Og der findes andre bøger, der har været brugt til opfølgning efter Alpha. I er velkomne til at spørge på Alpha-kontoret!